

СИНОВЕ НА СВЪТЛИНАТА

„Да сте синове на свѣтлината“.

Речъта може да бжде разбрана, може да бжде и неразбрана. Понѣкога разбранитѣ речи сж за глупавитѣ хора, а неразбранитѣ — за умнитѣ. И обратното е вѣрно: неразбранитѣ речи сж за глупавитѣ хора, а разбранитѣ — за умнитѣ. Това сж парадокси, т. е. противоречиви мисли, съ които хората трѣбва да се примиряят. Примиряване е възможно, само когато нѣщата се обяснят.

Казано е въ Писанието: „Да сте синове на свѣтлината“. Обаче, не е казано да сте синове на здравето, на живота, на Бога, на истината. Да сте синове на свѣтлината е едно нѣщо, да сте синове на Бога е друго нѣщо. Свѣтлината е изразъ на нѣщо, т. е. срѣда, въ която се криват условия за разуменъ животъ, за живота на мисълта. Да сте синове на свѣтлината, това значи, да сте синове на разумни, на мислещи хора. Човѣкъ се отличава отъ другитѣ живи сжщества по това, именно, че мисли. Значи, растението расте, животното се движи, а човѣкъ мисли. Преди да дойде до фазата на мисълта, човѣкъ е расълъ, движилъ се и най-после започналъ да мисли. Следъ мисълта човѣкъ трѣбва да дойде до фазата на свѣтлината, да стане синъ на свѣтлината. Фазата на свѣтлината е най-високото състояние въ свѣта. Значи, като започнемъ отъ низходяща степенъ на съзнанието и вървимъ къмъ възходяща, т. е. отъ областта, въ която живѣятъ растенията, и постепенно минаваме къмъ животнитѣ, между които влиза и човѣкъ, и най-после влизаме въ областта на Божествения свѣтъ, дето живѣятъ синоветѣ на свѣтлината. Тѣзи фази срѣщаме и въ природата, въ много нейни явления. Запримѣръ, отъ сутринъ до вечеръ слънцето минава сжщо презъ три фази: първо, изгрѣването на слънцето; второ, когато слънцето е на най-високата си точка—въ своя зенитъ, и трето—залѣзването на слънцето. Това състояние, което за насъ е изгрѣвъ, за други сжщества е залѣвъ, а за възвишениетѣ—представя особено състояние. Когато ние се намираме на върха на своето знание,